

Sem fény, sem árnyék. Az első télbe hullott vasárnap. S ebben a télben nincs hóesés. Pedig december van, fagy illene, és hó az árokpartra, a háztetőkre. Jégcsap is illene a lyukas bádogsatornákra.

Nyirkosság dől föl a világban, megreped és eltörik benne a nagymisére hívó harangkondulás.

„Szerettelek, Eszter” — akár itatóspapíron a tintafolt, terjed a páramaszat az ablaküvegen. És Eszter előtűnik a szürkeségből. Kiolvad napsugaras nevéte a beteg világból, szél rezzen, hogy fészülje Eszter fekete haját.

A rádióban énekelnek. A kisember hunyt szemmel képzelete színpadán huszárruhában. „Kék tó, tiszta tó, melyből az élet vize támad, add vissza nékem őt...”

— Te meg mit báméskodsz? — az anya nyit be, a kályha elé térdel.

— Már kész vagyok — retten föl a kisember.

— Milyen takarítás az, amit ilyen hamar össze lehet csapni? Mindent letörülgettél? — az anya rázza le a hamut.

— Igen.

— A szekrények, a székek csínját is?

— Azt is.

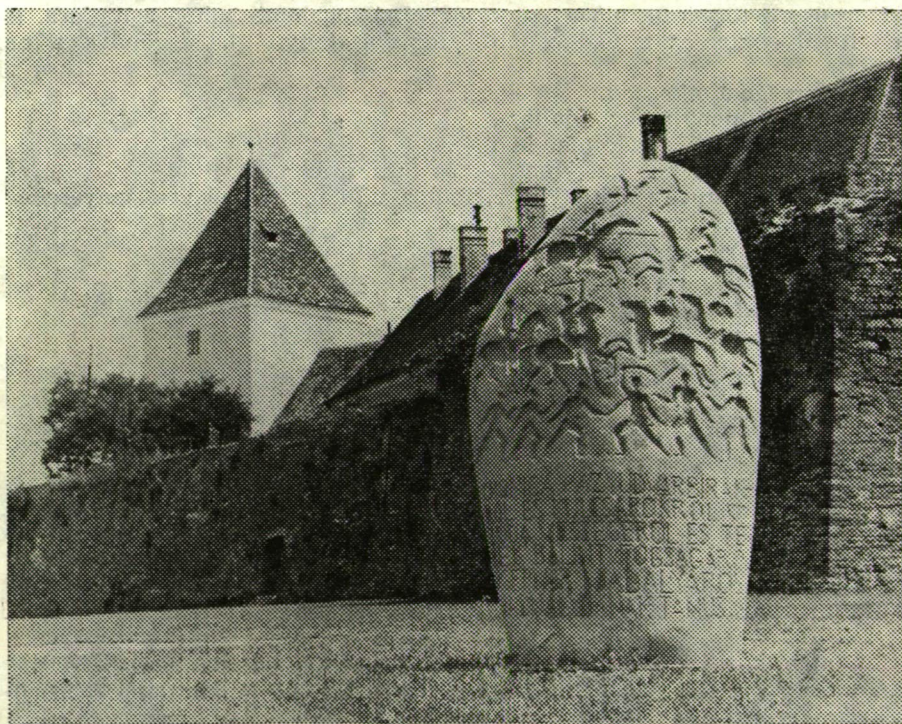
— Az ágyak alatt sincs por?

— Nincs.

— Akkor gyere a konyhába prézlit darálni.

— Igen.

Az anya arca vörös az erőlködéstől. A kisember nem tud mosolyogni.

SZABÓ IVÁN: TINÓDI-EMLEKMŰ, SÁRVÁR